

sig saa heldig, som den kunde være, er fremkommelig.

I mit første Foredrag ved Finanslovsforslagets første Behandling gav jeg Ministeriet Ros for de 40 Mill. Kr.s Besparelse foranlediget i særlig Grad ved, at det Menneskemateriale, som staar til Statens Disposition, udnyttedes bedre; men jeg mente samtidig at kunne sige, at dette ogsaa i det væsentligste var, hvad der finansielt var Grund til at takke Ministeriet for. Overfor denne Bemærkning udtalte den højtærede Statsminister, at han fandt den Ros, jeg her tildelte Ministeriet, noget karrig og heller ikke helt i Overensstemmelse med, hvad jeg tidligere havde udtalt, nemlig ved Tillægsbevillingslovens tredie Behandling i Foraaret. Det er ogsaa muligt, at der kan være Grund til at gaa noget videre; men jeg vil dog hævde, at allerede de 40 Millioner saa sandt slet ikke er noget ringe Beløb, naar dette Beløb, tror jeg, er indvundet paa en saadan Maade, at man ikke paa nogen Maade kan beklage sig over, at denne Besparelse er gennemført. Jeg kan ikke skønne rettere, end at kunde ethvert Ministerium Neergaard spare os 40 Millioner paa et lige saa sundt Grundlag, vilde jeg synes, at det var meget ønskeligt, om vi ikke saa grumme sjældent fik et lille Skifte i den Retning. Jeg mener altsaa, at det virkelig er et meget anseligt Beløb.

Nu siger man, og jeg forstod, at Venstres finansielle Ordfører, det ærede Medlem Hr. Martin Hansen mente det samme, at ogsaa Konjunkturtillæggets Nedsættelse maa regnes paa Ministeriets Kreditside. Jeg har ikke villet betragte dette som noget for Ministeriet særlig rosværdigt, ej heller dældværdigt. Jeg har heller ikke turdet have nogen Mening om, hvorvidt et andet Ministerium kunde være naaet til det samme, som Ministeriet altsaa nu her er naaet til, en Besparelse, der for Staten betyder med et rundt Tal 16 Mill. Kr. Jeg erkender, at det har været en Nødvendighed at gaa til denne Nedsættelse; men jeg vil dog absolut tro, at Ministeriet ret ugerne er gaaet til den, og bl. a. derfor har jeg ikke ment, at det var af de Ting, man særlig skulde nævne, naar man vilde berømme Ministeriet. Og, som sagt, jeg ved heller ikke, om ikke et radikalt-socialdemokratisk Ministerium i alt Fald i nogen Grad vilde kunne have skabt en tilsvarende Besparelse.

Alt, hvad jeg i den paagældende Tale udtalte mig om, var kun det, om hvilket man efter min Overbevisning kunde sige, at det ikke vilde være blevet udført undtagen under dette Ministerium, under,

om jeg saa maa sige, det borgerlige Styre. Og dér er det, jeg maa have Lov til at gentage, at et radikalt-socialdemokratisk Styre ikke vilde have haft Kraft til at gennemføre den omtalte Besparelse paa 40 Millioner, idet vi ikke maa glemme, at det var under dette Styre, at vi kom ind paa den ringe Mængde Arbejde fra visse Tjenestemandskredses Side. Og det er givet, at den, der gennemfører et System, som viser sig at faa visse beklagelige Følger, altid vil have sværere ved at faa det ændret end en helt ny Mand, der kommer ind.

Yderligere nævnte den højtærede Statsminister, at der paa saa mange Punkter er sparet paa Finansloven. Det betvivler jeg ikke, jeg gentager gerne, hvad jeg nævnte ved Tillægsbevillingslovens tredie Behandling, at for saa vidt det gælder at spare, tror jeg ikke, man med Rimelighed har kunnet forlange synderligt mere, end der er sket. Men man maa dér heller ikke glemme, at Tiden nu en Gang økonomisk har formet sig saaledes, at enhver Regering, uden Hensyn til Farve, selvfølgelig i nogen Grad maatte tage Hensyn dertil. At der af det nuværende Ministerium er naaet saa meget mere, end der vilde kunne være naaet fra noget andet Ministeriums Side, er det, jeg tvivler noget paa.

Endelig nævnte den højtærede Minister, at der i høj Grad kunde være Grund til at tale om, hvad der fra Ministeriets Side var gjort med Hensyn til Arbejdsløshedsunderstøttelsen i Retning af at faa den ind i sundere Former, saaledes at Arbejdsløshedslovgivningen absolut ikke opfordrede til ikke at bestille noget. Hvis man rykker Loven ud fra dens Forbindelse, kan jeg godt erkende, at der kan være Grund til at nævne dette som rosværdigt for Ministeriet. Men her maa den højtærede Statsminister ikke glemme, at netop dette Punkt hænger saa nøje sammen med hele Erhvervsproblemets Løsning, og netop overfor dette Problem er det, at Forskellen i Opfattelsen fra Venstres og det konservative Folkepartis Side afgjort kommer frem. Derfor vil den højtærede Statsminister sikkert ogsaa kunne forstaa, at det vil være meget svært for en Konservativ i høj Grad at berømme Ministeriet for dets Virksomhed paa dette Omraade, for saa vidt den har Indflydelse paa det finansielle, idet vi afgjort mener, at paa dette Omraade kunde Statskassen have sparet mange Penge, hvis man var gaaet til Foranstaltninger af den Art, som vi havde ønsket, og ikke i for høj Grad havde holdt sig til den Vej at give Understøttelse direkte.